

Arrest

nr. 152 302 van 11 september 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 maart 2015 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij wordt op 5 maart 2015 naar aanleiding van een controle door de spoorweggpolitie aan de Eurostar-terminal te Brussel op heterdaad betrapt op het in bezit zijn van een Bulgaarse identiteitskaart die haar niet toebehoort.

1.2. Op 6 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing wordt op dezelfde dag aan verzoekende partij betekend. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt niet dat verzoekende partij een beroep heeft ingesteld tegen deze beslissing.

1.3. Op 6 maart 2015 wordt de verzoekende partij eveneens een inreisverbod voor de duur van vier jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekende partij ter kennis wordt gebracht. De motieven van de beslissing luiden als volgt:

"INREISVERBOD

INTERDICTION D'ENTREE

Aan de heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

A Monsieur, qui déclare se nommer⁽¹⁾ :

Naam/nom: B. (...)

Voornaam/prénom: Y. E. (...)

Geboortedatum/date de naissance: (...)

Geboorteplaats/lieu de naissance:

Nationaliteit/nationalité: Turkije

In voorkomend geval/le cas échéant, ALIAS: /.

wordt inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,

une interdiction d'entrée d'une durée de 4 ans est imposée,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

sur le territoire belge ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen⁽²⁾, sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre.

De beslissing tot verwijdering van 06/03/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod. / ~~Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op~~ ^

La décision d'éloignement du 06/03/2015 est assortie de cette interdiction d'entrée. / ~~Une décision d'éloignement a été notifiée à l'intéressé(e) le~~

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

■ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor identiteitsfraude bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Hij werd heden op heterdaad betrapt door de politie van SPC EUROSTAR op het gebruik van een Bulgaarse identiteitskaart op naam van M. I. (...), die hem niet toebehoort (imposter). PV.BR.55.FC.002081/15. Om deze redenen wordt hem een inreisverbod opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van VIER jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

■ de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden

□ de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

Aangezien hij trachtte met deze Bulgaarse identiteitskaart naar zijn broer in het Verenigd Koninkrijk te reizen, is het bewezen dat hij hiermee trachtte, op een frauduleuze manier, verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen. Bovendien blijkt uit het administratief verslag en het dossier dat hij geen enkele stappen heeft ondernomen zich administratief in orde te stellen met zijn verblijf. Om deze redenen wordt hem een inreisverbod van VIER jaar opgelegd.

MOTIF DE LA DECISION :

L'interdiction d'entrée est délivrée en application de l'article mentionné ci-dessous de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants:

Article 74/11, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée, parce que:

■ 1° aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire et/ou;

□ 2° l'obligation de retour n'a pas été remplie.

Vu que l'intéressé est susceptible d'être poursuivi pour usurpation de nom; il existe donc un risque de nouvelle atteinte à l'ordre public. Aujourd'hui, il a été intercepté en flagrant délit par la police SPC EUROSTAR d'usage d'une carte d'identité bulgare, au nom de M. I. (...), ne lui appartenant pas (imposter). PV.BR.55.FC.002081/15. Raisons pour lesquelles une interdiction lui a été imposée.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de QUATRE, parce que: Conformément à l'article 74/11, §1, alinéa 3 de la Loi du 15/12/1980:

■ le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux, afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour.

□ le/la ressortissant(e) d'un pays tiers a conclu un mariage / a conclu une cohabitation légale / a adopté ... afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour.

Vu qu'il voulait rejoindre son frère au Royaume-Uni avec cette carte d'identité, il est prouvé qu'il a fait usage d'un moyen frauduleux pour obtenir un avantage de séjour. En outre, à la lecture du rapport administrative et du dossier, il ressort que l'intéressé n'a fait aucune démarche auprès des instances administratives afin se mettre en orde. Raisons pour lesquelles une interdiction de QUATRE ans lui a été imposée."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 8 EVRM. Uit het verzoekschrift blijkt dat eveneens de schending wordt aangevoerd van de hoorplicht, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3.2. Het middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

"Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a)De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b)In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bijlage 13 sexies dd. 6.3.2015) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c)De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief

volkomen ontbreekt (R.v.St. n° X van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° X van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. X van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. X van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° X van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° X van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° X van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° X van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 6.3.2015 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° X van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° X van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° X van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° X van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 4 jaar werd opgelegd.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van vier jaar omdat verzoeker in het bezit werd getroffen van een valse identiteitskaart.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als een valse identiteitskaart de bestreden beslissing dient te dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.”

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van vier jaar.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoeker vindt in de bestreden beslissing nergens enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker, hoewel hij familieleden heeft in België. .

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

In haar beslissing met arrestnummer X van 15 januari 2013 oordeelde de Raad dat de DVZ niet heeft uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied met inreisverbod van 5 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enige motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen genomen zijn bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt, nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat de DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent. In casu is dit geenszins het geval, nu verzoekende partij een inreisverbod van 4 jaar wordt opgelegd, terwijl men zeer goed weet/wist dat verzoekende partij familieleden heeft in België.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. De bestreden beslissing bevat in casu een motivering in rechte en in feite. Het bestreden inreisverbod verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, dat luidt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§2 [...]

§3 [...]"

In de bestreden beslissing wordt verzoekende partij, onder verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet, een inreisverbod opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Dienaangaande wordt gemotiveerd dat er een risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde, aangezien verzoekende partij op heterdaad betrapt werd door de politie op het gebruik van een Bulgaarse identiteitskaart die haar niet toebehoort. Daarbij wordt verwezen naar het desbetreffende proces-verbaal van de federale spoorwepolitie (PV.BR.55.FC.002081/15).

In de bestreden beslissing wordt, onder verwijzing naar artikel 74/11, §1, derde lid, 1° van de vreemdelingenwet, de termijn van het inreisverbod op vier jaar bepaald. Deze bepaling luidt als volgt: *“(De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:) 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.”* Dienaangaande wordt gemotiveerd dat verzoekende partij met een Bulgaarse identiteitskaart die haar niet toebehoort trachtte naar haar broer in het Verenigd Koninkrijk te reizen, zodat bewezen is dat zij hieruit trachtte, op een frauduleuze manier, een verblijfsrechtelijk voordeel te halen. Eveneens wordt aangehaald dat uit het administratief dossier bovendien blijkt dat verzoekende partij geen enkele stap heeft ondernomen om zich administratief in orde te stellen met haar verblijf. Dit wordt op zich door verzoekende partij niet betwist of weerlegd.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Het betoog van verzoekende partij dat niet wordt gemotiveerd waarom haar een inreisverbod voor de duur van vier jaar wordt opgelegd, mist feitelijke grondslag. Uit het motief: *“Aangezien hij trachtte met deze Bulgaarse identiteitskaart naar zijn broer in het Verenigd Koninkrijk te reizen, is het bewezen dat hij hiermee trachtte, op een frauduleuze manier, verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen. Bovendien blijkt uit het administratief verslag en het dossier dat hij geen enkele stappen heeft ondernomen zich administratief in orde te stellen met zijn verblijf. Om deze redenen wordt hem een inreisverbod van VIER jaar opgelegd.”* blijkt wel degelijk waarom een inreisverbod voor vier jaar wordt opgelegd. Verzoekende partij kan aldus niet worden gevolgd waar zij stelt dat *“op quasi automatische wijze”* een inreisverbod van vier jaar wordt opgelegd.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze volgt uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt derhalve niet aangetoond.

3.4. De Raad merkt op dat verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwerdood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde

verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoekende partij ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

De Raad duidt er verder nog op dat het zorgvuldigheidbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De beoordeling van de aangehaalde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel gebeurt in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, gelet op het feit dat de bestreden beslissing is gesteund op deze bepaling.

3.5. Uit de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet volgt dat de gemachtigde bij het vaststellen van de duur (termijn) van het inreisverbod rekening moet houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit artikel 74/11, § 1, derde lid, 1° van de vreemdelingenwet volgt dat de maximale termijn van drie jaar op maximum vijf jaar wordt gebracht indien de onderdaan van het een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

Het bestreden inreisverbod wordt opgelegd voor een termijn van vier jaar. Voor het bepalen van deze termijn van vier jaar, verwijst de gemachtigde naar het gegeven dat verzoekende partij met een Bulgaarse identiteitskaart, die haar niet toebehoort, naar haar broer in het Verenigd Koninkrijk trachtte te reizen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij door de federale spoorweggpolitie (politie SPC Eurostar) op heterdaad betrappt werd op het plegen van identiteitsfraude. Deze vaststelling vindt steun in het door de politie opgestelde proces-verbaal met als referentie: "PV.BR.55.FC.002081/15". De gemachtigde acht het hierdoor bewezen dat verzoekende partij derwijze trachtte op een frauduleuze manier een verblijfsrechtelijk voordeel te halen. Tevens wordt de duur van vier jaar opgelegd omdat verzoekende partij bovendien nog geen enkele stappen heeft genomen om zich administratief in orde te stellen met haar verblijf.

De verzoekende partij betwist niet dat zij de vastgestelde identiteitsfraude heeft gepleegd en dat zij door het gebruik van een paspoort dat haar niet toebehoort trachtte een verblijfsrechtelijk voordeel te behalen. Evenmin betwist zij de vaststelling dat zij bovendien helemaal geen stappen heeft ondernomen om zich administratief in orde te stellen met haar verblijf. Verzoekende partij stelt dienaangaande dat het opleggen van een inreisverbod voor de duur van vier jaar omdat zij werd aangetroffen in het bezit van een valse identiteitskaart (die haar niet toebehoorde) "*verregaand en volstrekt disproportioneel is*" en dat een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu *in casu* ver te zoeken is. De bestreden beslissing schendt volgens verzoekende partij aldus de materiële motiveringsplicht en is "*zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen*". De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich in wezen beperkt tot het louter uiten van niet concreet toegelichte kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en de beoordelingswijze van de gemachtigde. Een dergelijk vaag betoog volstaat niet om aan te tonen dat de motivering in kwestie gebaseerd is op een onjuiste feitenvinding, dat de gemachtigde deze feiten niet correct heeft beoordeeld of dat de gemachtigde onzorgvuldig heeft gehandeld. De onredelijkheid van de opgelegde duur van het inreisverbod, zijnde vier jaar, wordt derwijze evenmin aangetoond. Hierbij benadrukt de Raad nogmaals dat in de bestreden beslissing omstandig wordt uiteengezet dat verzoekende partij op frauduleuze wijze heeft getracht een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Dit gegeven vindt steun in het administratief dossier en wordt op zich niet betwist door verzoekende partij. In het licht van de vastgestelde identiteitsfraude, die erop gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, en de wettelijk voorziene mogelijkheid voor de gemachtigde om in dergelijk geval een inreisverbod op te leggen voor de maximumtermijn van vijf jaar, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde in casu een inreisverbod heeft opgelegd voor de duur van vier jaar.

Verzoekende partij toont met haar kritiek ook niet aan dat het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat zij ondergaat.

Wat betreft de kritiek dat de gemachtigde “*op quasi automatische wijze*” een inreisverbod voor de duur van vier jaar zou hebben opgelegd, zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan haar geval, waarbij verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij in België familieleden heeft, hetgeen de gemachtigde wist of zou moeten weten, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde op de hoogte was van het gegeven dat verzoekende partij in België familieleden zou hebben, zodat hem dan ook niet kan worden verweten hier geen rekening mee te hebben gehouden bij het bepalen van de termijn van het opgelegde inreisverbod. Hierbij wenst de Raad de aandacht te vestigen op het feit dat verzoekende partij de kans werd geboden om haar persoonlijke en familiale situatie toe te lichten aan de gemachtigde. Zo blijkt uit het administratief dossier dat door de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 maart 2015 een vragenlijst werd verzonden aan de contactpersoon van de “CIB-Socialedienst” met de vraag of deze lijst ter invulling kan worden voorgelegd aan de verzoekende partij. Uit deze vragenlijst blijkt dat onder meer werd gepeild naar de burgerlijke staat van verzoekende partij, of zij kinderen heeft, waar deze eventuele echtgenote/partner en kinderen zich momenteel bevinden en, indien zij in België zouden verblijven, onder welk statuut. Op 12 maart 2015 antwoordt de sociaal assistent dat verzoekende partij deze lijst echter voorlopig niet wenst in te vullen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekende partij deze gegevens achteraf nog, via haar raadsman, aan de gemachtigde heeft bezorgd. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat uit het administratief dossier tevens blijkt dat een interview werd vastgesteld op het Turks consulaat teneinde de identiteit van de verzoekende partij vast te stellen. Uit het “*Synthesedocument telefoongesprek*” opgemaakt op 27 maart 2015 blijkt dat verzoekende partij identiteitsgegevens heeft opgegeven die niet correct zijn en dat zij tijdens het interview heeft geweigerd haar echte identiteitsgegevens mee te delen.

Uit het voorgaande kan derhalve worden besloten dat de gemachtigde, in tegenstelling tot hetgeen verzoekende partij voorhoudt, niet wist (of behoorde te weten) dat zij familieleden heeft in België. Uit de stukken die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt dat verzoekende partij heeft geweigerd om enige toelichting te verschaffen omtrent haar familiale situatie in het algemeen en dat zij zelfs pertinent heeft geweigerd om juiste gegevens te verschaffen omtrent haar identiteit. Verzoekende partij toont bijgevolg niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met miskenning van artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet heeft beslist dat haar een inreisverbod voor de duur van vier jaar wordt opgelegd omdat geen rekening zou zijn gehouden met haar familieleden. Dit familieleden werd immers op geen enkel moment aangehaald door verzoekende partij. De Raad merkt nog op dat in het verzoekschrift overigens niet eens wordt toegelicht om welke familieleden in België het zou gaan, laat staan dat verzoekende partij dienaangaande een bewijs zou hebben voorgelegd.

De Raad merkt wederom op dat de gemachtigde de termijn van het inreisverbod heeft gestoeld op de door verzoekende partij gepleegde fraude – die er duidelijk op gericht was om een verblijfsrecht te verwerven – en op het feit dat zij verder ook geen stappen heeft ondernomen om zich administratief in orde te stellen met haar verblijf in België. Dit wordt niet betwist of weerlegd in het verzoekschrift. Er is in casu dan ook geen sprake van een “*quasi automatische*” oplegging van een inreisverbod voor de periode van vier jaar. Verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde rekening had moeten houden met het feit dat zij familieleden heeft in België en zij zet verder in haar verzoekschrift ook niet uiteen met welke andere specifieke omstandigheden de gemachtigde rekening had moeten houden.

In het licht van deze elementen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde onzorgvuldig omtrent de duur van het opgelegde inreisverbod kennelijk onredelijk of met miskenning van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet heeft gemotiveerd.

3.6. Verzoekende partij voert verder nog de schending van artikel 8 EVRM aan, waarbij haar betoog hieromtrent samenvalt met het betoog dat hierboven werd besproken. Zij verwijst derhalve naar het feit dat zij in België familieleden heeft en dat de gemachtigde met dit gegeven geen rekening heeft gehouden bij zijn beslissing om haar een inreisverbod op te leggen voor de duur van vier jaar. De Raad merkt op dat in casu enkel het inreisverbod wordt aangevochten. Een inreisverbod leidt op zich niet tot een verwijdering. Het betoog van verzoekende partij is dan ook eerder gericht tegen de in punt 1.2. vermelde beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), eveneens van 6 maart 2015, die in onderhavige zaak echter niet het voorwerp van het beroep tot nietigverklaring vormt. Zoals reeds gesteld, blijkt niet dat verzoekende partij een beroep heeft ingesteld tegen deze beslissing. Het betoog omtrent artikel 8 EVRM houdt geen enkel verband met het bestreden inreisverboden en is in casu niet dienstig.

Daarenboven wordt in het verzoekschrift enkel gewezen op het feit dat verzoekende partij “*familieleden*” heeft in België, zonder dat in concreto wordt aangegeven om welke familieleden het zou gaan en welke band verzoekende partij met deze personen zou hebben. De Raad wijst erop dat, wanneer de verzoekende partij een schending aanvoert van artikel 8 EVRM, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende en precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Aangezien verzoekende partij nalaat in concreto uiteen te zetten met wie zij een gezinsleven heeft opgebouwd in België, toont zij in geen geval aan een beschermenswaardig gezinsleven te hebben in de zin van artikel 8 EVRM waarmee de gemachtigde rekening had moeten houden.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

3.7. Tenslotte stelt de Raad betreffende de door de verzoekende partij aangevoerde schending van “*het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel*” en “*de hoorplicht*” vast dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten waaruit de door haar aangevoerde schending van deze beginselen bestaat, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Het middel, in zoverre ontvankelijk, is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES